

Latviešu Elviss Preslijs

12. augusts 00:09, 2008
Ina Zelča

Ja rokenrola dziedātājs Ivars Pētersons šodien dzīvotu Amerikā, tad viņam nāktos grūtāk sevi apliecināt kā leģendārā Elvisa Preslija ne tikai balss, bet arī vizuālajam līdziniekam.

Tur rokenrola karaļa Preslija kults joprojām dzīvo, tas uz mūžu paliks nemirstīgs. Taču tāds nav latviešu mūziķa pašmērķis. Vēl jo vairāk tāpēc, ka Ivars pats apzināti nekad nav tiecies līdzināties Elvisam. Līdzību sazīmēja pašmāju rokenrola cienītāji. Un Ivars to ir pieņēmis. Par to, ko nozīmē muzicēt zem pasauleslavenās leģendas zīmes un citām mūziķim aktuālām lietām, saruna ar viņu pašu, Ivaru Pētersonu.

- Šobrīd nopietnākais - gatavošanās koncertam The Songs of Elvis - ielūdz Ivars Pētersons, kas 6. septembrī notiks Dzintaru koncertzālē?

- To var uzskatīt par padarītā darba atskaites koncertu. Zināmā mērā tas ir arī izaicinājums. Patiesībā man pašam tādi lieli koncerti nav bijuši, šis ir pirmais, ja tā var teikt, autorkoncerts. Manas dziesmas pasākumā neskanēs. Tas būs mans koncerts, taču veltīts diža skatuves mākslinieka Elvisa Preslija piemiņai, kurā piedalīsies arī viesi - mani draugi. Koncerts nebūs Elvisa Preslija atdarinātāju pasākums. Tajā skanēs populāras dziesmas, ko viņš dažādos laikos dziedājis uz dažādām skatuvēm. Zināmas paralēles var novilkt ar to, ka septembra beigās man būs 40 gadu jubileja. Esmu priecīgs par šādu iespēju organizēt koncertu, jo tas atšķiras ar uzstāšanos klubos un banketos. Šādā koncertā mūziķis var atdot vairāk savas radošās izdomas. Ideja par koncertu radās kopīgi ar operdziedātāju Rudīti Ruško, kurai pieder koncertapvienība Solo. Tā organizē dažādus koncertus. Protams, koncerts nevar notikt bez ģenerālsponsora - firmas Buderus. Apzinos, ka koncerts - tā ir liela atbildība. Esmu paškritisks pret sevi un citiem, kas viņiem nepatīk. Ja kaut ko daru, tad pēc labākās sirdsapziņas. Augusta nogalē nāks klajā arī mans disks The songs of Elvis, ko varēs nopirkt koncertā.

- Jūs esat mūziķis ar lielu stāžu!

- Jā, bet paralēli 20 gadu stāžam uz skatuves popularitāte proporcionāli nav nākusi līdzī tādā pašā ātrumā, kādu to mūsdienās ir iespējams panākt. Tagad popularitāti var

iegūt pat mēneša laikā, piedaloties kādā šovā. Jāteic, ka pie tā nekad īpaši neesmu piestrādājis. Diemžēl apzinu, ka savā ziņā esmu Dons Kihots, jo nezinu, kam jānotiek, lai amerikāņu rokenrols Latvijā izkonkurētu šlāgerus vai ko tamlīdzīgu un cilvēki to sāktu tik ļoti mīlēt. Domāju, ka tas arī nav vajadzīgs. Neeju vieglāko ceļu (un es to apzinu!). Zinu, ka ir cilvēki, kam Latvijā patīk rokenrols! Arī viņiem gribas paklausīties mūziku un kādreiz uzdejt.

- Vai mazliet pašam nekremt, ka popularitāte varēja būt lielāka?

- Nē. Domāju, ka man tās pietiek, lai varētu normāli dzīvot. Ja popularitāte ir pārāk liela, tad cilvēks sāk no tās bēgt, jo tā sāk traucēt dzīvot. Es neizjūtu, ka man tā traucē. Varbūt ir kādas reizes bijušas, kad esmu vēlējies, ka mani nepazīst kā mūziķi, bet citreiz gluži otrādi - tās ir pietrūcis, lai piesaistītu sev uzmanību. To, ko esmu izdarījis mūzikā, esmu panācis pats ar saviem spēkiem un darbu, un tas nav bijis viegli. Taču tajā pašā laikā spēlēt mūziku man ļoti patīk. Tā ir sirdslieta. Protams, koncertēšana un režīms, kāds ir mūziķiem, nav pateicīgs no veselības viedokļa un arī pārējiem ģimenes locekļiem.

- Jūs dēvē par latviešu Elvisu Presliju. Kā ar to sadzīvojat?

- Protams, tad kad sāku izpildīt Elvīsa dziesmas, mans mērķis nebija kļūt par latviešu Elvisu Presliju. Tā bija sagādīšanās, ka tēvam mājās bija labi ieraksti, viens no tiem bija arī viņa. Es mācījos mūzikas skolā. Parāli obligātajām nodarbībām, kurās bija jāspēlē etīdes, vēlējos pamēģināt arī ko citu. Tā sāku mācīties dziesmas. Zināmā mērā tā ir sakritība, ka arī Elvīsa Preslija dziesmas. 1989. gadā notika pirmie Bilžu pasākumi, kuros piedalījies kā mākslinieks, kurš dzied, nevis kā mūziķis (esmu absolvējis Rīgas Lietišķās mākslas vidusskolu), jo tad biju iemācījies pirmās Elvīsa dziesmas. Pirmā mana skatuve bija Igo klubā u.t.t. Klausītāji saskatīja līdzību ar Presliju un sāka mani dēvēt par latviešu Elvisu Presliju. Es sevi par tādu nekad apzināti neesmu dēvējis. Es neceļos no rīta un neeju gulēt ar domu, ka esmu Elviss. Ja cilvēks pie kādas iesaukas tiek, tad no tās vaļā netiek, un tā ir uz mūžu. Domāju, ka manā gadījumā šis salīdzinājums ir labs. Preslijs ir harizmātiska un leģendāra personība, lai arī ap viņu ir vērptas dažādas intrigas. Viņš bija ļoti labs dziedātājs. Pēdējos gadus viņa dziesmas vairs neklausos un neatdarinu. Es vienkārši dziedu viņa dziesmas. Mums ir līdzīgs balss tembrs, līdzīga frizūra un arī bakenes... Taču to prasa 60. gadu stils. Uzskatu, ka līdzināšanās leģendārajai zvaigznei ir veselīga.

Visu rakstu lasiet 8. augusta izdevumā